

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาถึงตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลาง
กันของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย นิสิตบัณฑิตศึกษาจำนวน
1,902 คน ซึ่งจำแนกตามสาเหตุการลาออกกลางคันได้ 4 กลุ่ม คือ

1. ให้ออกเพราะศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี จำนวน 408 คน
2. ให้ออกเพราะเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ จำนวน

688 คน

3. ลาออก จำนวน 507 คน
4. จำหน่ายชื่อออกเพราะไม่มาลงทะเบียน

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเอง เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating Scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ข้อกระทงในแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 60 ข้อ
ซึ่งคิดว่าครอบคลุมสาเหตุที่ทำให้ นิสิตบัณฑิตศึกษาต้องออกกลางคัน ที่ผู้วิจัยรวบรวมได้ 7 ส่วน
คือ ด้านส่วนตัว 13 ข้อ ด้านครอบครัว 7 ข้อ ด้านเกี่ยวข้องกับภาควิชา คณะ หรือมหาวิทยาลัย
5 ข้อ ด้านการปรับตัวด้านการเรียน 8 ข้อ ด้านการเงินและเศรษฐกิจ 8 ข้อ ด้านคำนิยาม
ของสังคม 4 ข้อ และด้านการทำวิทยานิพนธ์ 15 ข้อ แล้วเก็บรวบรวมข้อมูล โดยจัดส่ง
แบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ตามรายชื่อที่อยู่ของนิสิตบัณฑิตศึกษา ซึ่งรวบรวมได้จากฝ่ายระ-
เบือนประวัตินิสิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526 จำนวน
1,902 คน และได้รับข้อมูลกลับคืนมาทำการวิเคราะห์ทั้งหมด 1,204 คน คิดเป็นร้อยละ
63.30 ซึ่งสามารถจำแนกตามสาเหตุการออกกลางคันได้ดังนี้

1. ให้ออกเพราะศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี จำนวน 295 คน
2. ให้ออกเพราะเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ จำนวน

382 คน

3. ลาออก จำนวน 344 คน

4. จำนวนชื่อออกเพราะไม่มาลงทะเบียน จำนวน 183 คน

การวิเคราะห์ข้อมูลได้ทำคำตอบจากแบบสอบถามมาคำนวณหาค่าตัวกลางเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละตัวแปร ในแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่าง และทำการวิเคราะห์ตัวประกอบ 2 ครั้ง ด้วยวิธีตัวประกอบภาพจน์และหมุนแกนตัวประกอบแบบอ-ไฮกอนอล ด้วยวิธีวาริเมกซ์เพื่อหาโครงสร้างตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526 โดยวิเคราะห์แยกตามสาเหตุการออกกลางคันทั้ง 4 กลุ่ม

ข้อค้นพบ

ผู้วิจัยได้เสนอข้อค้นพบตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526 ตามสาเหตุการออกกลางคันทั้ง 4 กลุ่ม ดังนี้

ตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ถูกให้ออกเพราะศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526 พบว่ามีตัวประกอบที่สำคัญ 7 ตัวประกอบ ซึ่งแต่ละตัวประกอบได้จัดเรียงตัวแปรตามน้ำหนักตัวประกอบดังนี้

ตัวประกอบที่ 1 คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ประกอบด้วยตัวแปร 7 ตัวแปร คือ

1. ไม่เข้าใจสิ่งที่อาจารย์สอน
2. อ่านตำราภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ
3. เขียนบรรยายไม่เก่ง
4. ขาดสมาธิในการเรียน
5. มีความลำบากใจในการเสนอรายงานหน้าชั้น
6. การสอนของอาจารย์ทำให้หมดกำลังใจในการเรียน
7. วิชาต่างๆ ที่เรียนในสาขาวิชานั้น ๆ ยากเกินไป

ตัวประกอบที่ 2 ค่านิยมของนิสิตบัณฑิตที่มีต่อสาขาวิชาที่เรียน ประกอบด้วย
ตัวแปร 4 ตัวแปร คือ

1. สาขาวิชาที่สอบเข้าศึกษาต่อได้ไม่มีชื่อเสียงพอ
2. สาขาวิชาที่สอบได้เมื่อศึกษาสำเร็จแล้วจะต้องออกไปทำงานที่ไม่มีเกียรติ

พอในสังคม

3. ถ้าประกอบอาชีพที่ตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษาจะได้รายได้ก่อนข้างต่ำ
4. เมื่อศึกษาสำเร็จจากสาขาวิชานี้แล้วออกไปทำงานจะไม่มีความก้าวหน้า

เพียงพอ

ตัวประกอบที่ 3 ปัญหาในการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วยตัวแปร 3
ตัวแปร คือ

1. ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลมากเกินไปกว่ากำหนด
2. มีปัญหาในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่าง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเก็บ

รวบรวมข้อมูล

ตัวประกอบที่ 4 ปัญหารัฐانهทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัวแปร คือ

1. จะต้องหาค่าใช้จ่ายในการเรียนด้วยตนเอง
2. มีภาระในการหารายได้เลี้ยงครอบครัว
3. ต้องการประกอบอาชีพมากกว่าการศึกษาต่อระดับปริญญาโท

ตัวประกอบที่ 5 ปัญหาการปรับปรุงแก้ไขหัวข้อวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วยตัวแปร
3 ตัวแปร คือ

1. ต้องปรับปรุงแก้ไขหัวข้อวิทยานิพนธ์เสนอภาควิชาหลายครั้ง
2. ต้องปรับปรุงแก้ไขหัวข้อวิทยานิพนธ์ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลายครั้ง
3. ภาควิชามีความล่าช้าในการพิจารณาหัวข้อวิทยานิพนธ์

ตัวประกอบที่ 6 ปัญหาความสัมพันธ์ทางจิตของนิสิตบัณฑิต ประกอบด้วยตัวแปร 3
ตัวแปร คือ

1. ซาคความเชื่อมั่นในตนเอง
2. ประสบความล้มเหลวในสิ่งที่ทำเสมอ ๆ
3. มีความวิตกกังวล

ตัวประกอบที่ 7 ความไม่มุ่งมั่นในสาขาวิชาที่เรียน ประกอบด้วยตัวแปร 3
ตัวแปร คือ

1. ต้องการเวลาเตรียมตัวเพื่อจะสอบคัดเลือกใหม่ในปีต่อไป
2. มีโครงการจะไปศึกษาต่อต่างประเทศ
3. ต้องการอยู่บ้านเฉย ๆ

ตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัย ที่ถูกให้ออกเพราะเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ ตั้งแต่ปี
การศึกษา 2522 - 2526 พบว่ามีตัวประกอบที่สำคัญ 3 ตัวประกอบ ซึ่งแต่ละตัวประกอบ
ได้จัดเรียงตัวแปรตามน้ำหนักตัวประกอบ ดังนี้

ตัวประกอบที่ 1 กำนิยมของนิสิตบัณฑิตต่อสาขาวิชาที่เรียน ประกอบด้วยตัวแปร
5 ตัวแปร คือ

1. เมื่อศึกษาสำเร็จจากสาขาวิชานี้แล้วออกไปทำงานจะไม่มี ความก้าวหน้า
เพียงพอ
2. ถ้าประกอบอาชีพที่ตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษาจะได้รายได้ก่อนข้างต่ำ
3. สาขาวิชาที่สอบได้เมื่อศึกษาสำเร็จแล้ว จะต้องออกไปทำงานที่ไม่มีเกียรติ
พอในสังคม
4. สาขาวิชาที่สอบเข้าศึกษาต่อได้ไม่มีชื่อเสียงพอ
5. สาขาวิชาที่สอบได้เมื่อศึกษาจบแล้วหางานทำยาก ตลาดแรงงานไม่ต้องการ

ตัวประกอบที่ 2 คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัวแปร คือ

1. มีความลำบากใจในการเสนอรายงานหน้าชั้น
2. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง
3. เขียนบรรยายไม่เก่ง

ตัวประกอบที่ 3 ปัญหาของครอบครัว ประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัวแปร คือ

1. ขาดความรักและความอบอุ่นจากครอบครัว
2. บุคคลในครอบครัวมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่เสมอ
3. เกิดปัญหาขึ้นในครอบครัวทำให้ไม่มีกำลังใจในการเรียน

ตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ขอลาออก ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526 พบว่ามีตัวประกอบที่สำคัญ 3 ตัวประกอบ ซึ่งแต่ละตัวประกอบได้จัดเรียงตัวแปรตามน้ำหนักตัวประกอบดังนี้

ตัวประกอบที่ 1 ปัญหาส่วนตัวด้านบุคลิกภาพ ความสามารถเชิงวิชาการ ฐานะทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วยตัวแปร 10 ตัวแปร คือ

1. ครอบครัวมีรายได้น้อยจึงไม่สามารถส่งให้ศึกษาต่อได้
2. ต้องช่วยบิดา-มารดา หรือผู้ปกครองประกอบอาชีพ
3. การสอนของอาจารย์ทำให้หมดกำลังใจในการเรียน
4. สาขาวิชาที่สอบได้จะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมากในการเรียนให้จบหลักสูตร
5. ประสบความล้มเหลวในสิ่งที่ทำเสมอ ๆ
6. ไม่เข้าใจสิ่งที่อาจารย์สอน
7. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง
8. วิชาต่าง ๆ ที่เรียนในสาขาวิชานั้น ๆ ยากเกินไป
9. ทำงานส่งไม่ทันตามกำหนด
10. มีปัญหาในการเข้ากลุ่ม

ตัวประกอบที่ 2 ความต้องการของตลาดแรงงาน และปัญหาของครอบครัว
ประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัวแปร คือ

1. สาขาวิชาที่สอบได้เมื่อศึกษาจบแล้วหางานทำยาก ตลาดแรงงานไม่ต้องการ
2. แยกกันอยู่กับผู้ครอง
3. เกิดปัญหาขึ้นในครอบครัวทำให้ไม่มีกำลังใจในการเรียน

ตัวประกอบที่ 3 ความมุ่งมั่นในการศึกษาในสาขาวิชาชีพ ประกอบด้วยตัวแปร
3 ตัวแปร คือ

1. ต้องการแต่งงาน
2. ถ้าประกอบอาชีพที่ตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษาจะได้รายได้ก่อนข้างคำ
3. บิดา-มารดาหรือผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้ศึกษาต่อในสาขาวิชาที่สอบได้

ตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัยที่ถูกจำหน่ายชื่อออกเพราะไม่มาลงทะเบียน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526 พบ
ว่ามีตัวประกอบที่สำคัญ 2 ตัวประกอบ ซึ่งแต่ละตัวประกอบได้จัดเรียงตัวแปรตามน้ำหนัก
ตัวประกอบ ดังนี้

ตัวประกอบที่ 1 คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน
ประกอบด้วยตัวแปร 8 ตัวแปร คือ

1. ไม่เข้าใจสิ่งที่อาจารย์สอน
2. เขียนบรรยายไม่เก่ง
3. ขาดสมาธิในการเรียน
4. มีความลำบากใจในการเสนอรายงานหน้าชั้น
5. วิชาต่าง ๆ ที่เรียนในสาขาวิชานั้น ๆ ยากเกินไป
6. อ่านตำราภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ
7. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง
8. มีความวิตกกังวล

ตัวประกอบที่ 2 ค่านิยมของนิสิตบัณฑิตต่อสาขาวิชาที่เรียน ประกอบด้วยตัวแปร

4 ตัวแปร คือ

1. สาขาวิชาที่สอบได้เมื่อศึกษาสำเร็จแล้วจะต้องออกไปทำงานที่ไม่มีเกียรติพอ
ในสังคม
2. สาขาวิชาที่สอบเข้าศึกษาต่อได้ไม่มีชื่อเสียงพอ
3. เมื่อศึกษาสำเร็จจากสาขาวิชานี้แล้วออกไปทำงานจะไม่มีความก้าวหน้า
เพียงพอ
4. ถ้าประกอบอาชีพที่ตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษาจะไ้รายได้ก่อนข้างต่ำ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปข้อค้นพบ

ตารางที่ 39 ตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2526

ศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี	เกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้	ชอลาออก	ไม่มาลงทะเบียน
1. คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน	1. ค่านิยมของนิสิตบัณฑิตต่อสาขาวิชาที่เรียน	1. ปัญหาส่วนตัว ค่านิยมลึกลับภาพ ความสามารถเชิงวิชาการ ฐานะทางเศรษฐกิจ	1. คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน
2. ค่านิยมของนิสิตบัณฑิตที่มีต่อสาขาวิชาที่เรียน	2. คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน	2. ความต้องการของตลาดแรงงานและปัญหาของครอบครัว	2. ค่านิยมของนิสิตบัณฑิตต่อสาขาวิชาที่เรียน
3. ปัญหาด้านการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล	3. ปัญหาของครอบครัว	3. ความมุ่งมั่นในการศึกษาในสาขาวิชาชีพ	
4. ปัญหารูานะทางเศรษฐกิจ			
5. ปัญหาการปรับปรุงแก้ไขหัวข้อวิทยานิพนธ์			
6. ปัญหาด้านสภาวะทางจิตของนิสิตบัณฑิต			
7. ความไม่มุ่งมั่นในสาขาวิชาที่เรียน			

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้พบว่านิสิตบัณฑิตศึกษามีการออกกลางคันมากกว่านิสิตบัณฑิตหญิง ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ Dulniak (1981) ที่พบว่านักศึกษาชายในมหาวิทยาลัย Montana State University มีอัตราการออกกลางคันสูงกว่านักศึกษาหญิง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สัมพันธ์ พันธุ์ฤกษ์ (2519) ซึ่งศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวประกอบด้านเพศ อายุ อาชีพของบิดา-มารดา ภูมิลำเนา คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาหญิงมีโอกาสสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลามากกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับจำนวนนิสิตบัณฑิตที่ออกกลางคันนั้น เรียงลำดับตามสาเหตุการออกกลางคันจากมากไปหาน้อยได้ คือ ให้ออกเพราะเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ ขอลาออก ให้ออกเพราะศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี และจำหน่ายชื่อออกเพราะไม่มาลงทะเบียน สาเหตุที่ทำให้บัณฑิตออกกลางคันเนื่องจาก เกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้เป็นจำนวนมาก อาจเป็นเพราะว่านิสิตบัณฑิตส่วนใหญ่ไม่มีเวลาศึกษาเล่าเรียนได้อย่างเต็มที่ เพราะต้องทำงานควบคู่ไปด้วยหรืออาจจะไม่ได้รับอนุญาตให้ลามาศึกษาต่อ ดังนั้นจึงใช้เวลาส่วนใหญ่ในการทำงานและเหลือเวลาส่วนน้อยในการเรียน ซึ่งการเรียนในระดับปริญญาโทบัณฑิตนี้จะต้องอาศัยเวลาเป็นจำนวนมากในการศึกษากันคว้าเอกสารและตำราในห้องสมุดที่เป็นภาษาอังกฤษ และนิสิตจะต้องอาศัยเวลาในการแปลเพื่อที่จะนำมาประกอบในการทำรายงานและอภิปรายหน้าชั้น อีกทั้งการทำงานควบคู่ไปด้วยนั้น จะทำให้ร่างกายได้รับความเหน็ดเหนื่อย ซากการพักผ่อนอย่างเพียงพอ และถ้าเป็นนิสิตหญิงที่มีครอบครัวด้วยแล้ว จะต้องดูแลทั้งงานภายในบ้าน ปฏิบัติหน้าที่แม่บ้าน ต้องไปทำงาน และต้องไปเรียน จะเห็นว่าเวลาที่ใช้ในการศึกษากันถ้วนนั้นเหลือน้อยมาก ดังนั้น โอกาสที่จะทำให้เกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ในเกณฑ์ที่ดีจึงเป็นไปได้ยาก สำหรับสาเหตุที่ทำให้บัณฑิตออกกลางคันเนื่องจากไม่มาลงทะเบียนเป็นจำนวนน้อย อาจจะเป็นเพราะว่าระบบการลงทะเบียนนั้นเอื้ออำนวยต่อนิสิตบัณฑิตมาก คือ สามารถให้เพื่อนลงทะเบียนแทนได้ หรืออาจจะขอลงทะเบียนหลังจากวันที่กำหนดก็ได้ เพียงแต่เสียค่าปรับเนื่องจากลงทะเบียนช้าเท่านั้น สาเหตุที่นิสิตไม่มาลงทะเบียน จากการตอบแบบสอบถามเนื่องจากระบบการเรียนการสอน ซึ่งเป็นผลทำให้เกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเท่าที่ควร ประกอบกับสาขาวิชาที่สอบเข้าศึกษาต่อได้นั้น ไม่เป็นที่พอใจของนิสิต ดังนั้น จึงทำให้ตัดสินใจไม่ลงทะเบียน

จากตารางสรุปข้อค้นพบ จะเห็นว่าตัวประกอบคุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนและตัวประกอบค่านิยมของนิสิตบัณฑิตต่อสาขาวิชาที่เรียนเป็นตัวประกอบที่พบในกลุ่มนิสิตบัณฑิต 3 กลุ่ม คือ กลุ่มไม่มาลงทะเบียน กลุ่มเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ และกลุ่มที่ศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี ยกเว้นกลุ่มที่ขอลาออก แสดงว่าตัวประกอบที่ 2 ตัวนี้เป็นตัวประกอบที่สำคัญมากที่สุดต่อการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่าการศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิตนี้ส่วนใหญ่แล้วความสำเร็จจะขึ้นอยู่กับผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่เหมือนกับการศึกษาในระดับอื่น เช่น ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรือแม้แต่ในระดับปริญญาตรี ที่สิ่งแวดล้อม อาทิ ผู้ปกครอง สถาบันการศึกษา การแข่งขันระหว่างเพื่อน จะสามารถเป็นสิ่งจูงใจให้ประสบความสำเร็จได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน และค่านิยมของนิสิตบัณฑิต เป็นสิ่งสำคัญต่อการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตหลายกลุ่ม สำหรับนิสิตบัณฑิตที่ขอลาออกนั้นมีตัวประกอบที่แตกต่างไปจากนิสิตบัณฑิตกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสาเหตุของการลาออกนั้นมีมากมายหลายสาเหตุ อาทิเช่น ปัญหาส่วนตัว สภาพจิตใจ ที่อยู่อาศัย ฐานะทางเศรษฐกิจ ปัญหาครอบครัว และปัญหาในการเรียน ซึ่งสาเหตุเหล่านี้เป็นสาเหตุเฉพาะตัวบุคคล ดังนั้นเมื่อสาเหตุของการลาออกมีมากมายเช่นนี้จึงทำให้ตัวแปรกระจายไม่เป็นกลุ่มเป็นก้อนเช่นเดียวกับกลุ่มอื่น ๆ และจากตารางสรุปข้อค้นพบจะเห็นว่านิสิตกลุ่มที่ศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี มีจำนวนตัวประกอบสำคัญมากที่สุดคือ 7 ตัวประกอบ และกลุ่มที่มีตัวประกอบสำคัญน้อยที่สุดคือ กลุ่มไม่มาลงทะเบียน ซึ่งมีจำนวนตัวประกอบที่สำคัญเพียง 2 ตัวประกอบ สำหรับกลุ่มที่ขอลาออก และกลุ่มที่เกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ นั้น มีตัวประกอบสำคัญเท่ากัน คือ 3 ตัวประกอบ สาเหตุที่ทำให้กลุ่มที่ศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี มีจำนวนตัวประกอบมากถึง 7 ตัวประกอบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มนี้เป็นกลุ่มซึ่งผ่านการศึกษาเนื้อหาวิชาหมดแล้ว และกำลังทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จำนวนตัวแปรที่ทำให้ออกกลางคันจึงมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ และเป็นสาเหตุที่ทำให้จำนวนตัวประกอบสำคัญมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ด้วยตัวประกอบที่แตกต่างจากกลุ่มอื่นก็คือ ตัวประกอบที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้แก่ ปัญหาการปรับปรุงแก้ไขหัวข้อวิทยานิพนธ์ ปัญหาการค้นหาเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล ปัญหาค้นหาสถานะทางจิตของนิสิตบัณฑิต ปัญหาฐานะทางเศรษฐกิจ และความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปของนิสิตบัณฑิต สำหรับปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์นี้ ส่วนใหญ่จะเกิดจากการที่นิสิตบัณฑิตที่รับราชการเมื่อศึกษาเนื้อหาวิชาหมดแล้วจะกลับไปทำงานควบคู่กับการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้เพื่อ

ให้ระดับเงินเดือนเลื่อนขึ้นด้วย เพราะถ้าไม่กลับไปทำงานและยังลาศึกษาอยู่ระดับเงินเดือนจะคงที่ ซึ่งการกลับไปทำงานนั้น จะทำให้มีเวลาศึกษาค้นคว้าข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์น้อย โดยเฉพาะนิสิตบัณฑิตที่มีครอบครัวแล้ว จะยังมีเวลาน้อยมาก นอกจากนั้น ปัญหาการแก้ไขหัวข้อวิทยานิพนธ์ซึ่งต้องแก้ไขหลายครั้ง อีกทั้งกระบวนการอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์ต้องอาศัยเวลาที่ยาวนาน ดังนั้น จึงทำให้นิสิตบัณฑิตที่กลับไปทำงานไม่มีเวลาเพียงพอ ส่วนสาเหตุที่ทำให้จำนวนตัวประกอบที่สำคัญของกลุ่มที่ไม่มาลงทะเบียนมีน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการลงทะเบียนนั้นไม่ยุ่งยากดังที่กล่าวมาแล้ว

ข้อเสนอแนะ

1. บัณฑิตวิทยาลัย ควรจะนำผลการวิจัยนี้ไปประกอบการกำหนดนโยบายเพื่อให้การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น มาตรการปรับปรุงการเรียนการสอนให้นิสิตได้รับประสบการณ์ทำการวิจัย เป็นต้น
2. ควรมีมาตรการชักจูงให้นิสิตบัณฑิตที่เรียนรายวิชาครบแล้วทำวิทยานิพนธ์ต่อให้เสร็จแทนที่จะรายงานตัวกลับเข้ารับราชการและทำงานไปควบคู่กับการทำวิทยานิพนธ์ เพราะปรากฏการณ์ดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะทำให้บัณฑิตทำวิทยานิพนธ์ใช้เวลามากเกินกว่ากำหนด หรืออาจไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้เสร็จภายใน 5 ปีก็ต้องออกจากมหาวิทยาลัยโดยเรียนไม่สำเร็จได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาสาเหตุที่ทำให้บัณฑิตออกกลางคันเป็นรายละเอียด โดยเฉพาะคณะที่มีนิสิตบัณฑิตออกกลางคันเป็นจำนวนมาก เช่น คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี และคณะนิติศาสตร์ เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาสาเหตุที่ทำให้บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยออกกลางคันเปรียบเทียบกับสาเหตุที่ทำให้บัณฑิตออกกลางคันจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ด้วย